

ת"פ 32123/03/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקרית

ת"פ 32123-03-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

פלוני

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שעניינה תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 6.2.19 תקף הנאשם את זוגתו, על רקע יכוח, בכך שסטר לפניה וכאשר אמרה לו שתזמין משטרה המשיך וסטר לה פעמים נוספות.
2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען לעלילה. אציין כבר עתה (ולדבר תהיה חשיבות בהמשך) כי נפגעת העבירה (בת הזוג) הגיעה לדיוני ההקראה עם הנאשם והשניים שידרו חזית אחת ומאוחדת.
3. על רקע תשובת הנאשם נשמעו ראיות הצדדים.

הראיות וטיעוני הצדדים

4. מטעם המאשימה העידו בת הזוג (להלן - המתלוננת), אמה (להלן - האם) ושוטר סיור שהגיע למקום וגבה את עדויות השניים. יתר המסמכים הוגשו בהסכמת ההגנה ללא חקירה נגדית. הנאשם העיד להגנתו ולא העיד עדים נוספים.
5. לא אסקור בשלב זה את עדויות הצדדים. אציין רק כי במהלך עדותה טענה האם שכל שראתה הוא "דחיפה לאזור הפנים" וזאת בניגוד לאופן בו תיארה את הדברים בהודעתה במשטרה. לאור כך הוכרזה האם כעדה עוינת והודעתה במשטרה הוגשה כראיה. האם נשאלה פעמים רבות אם האמור במשטרה משקף את האמת ותשובותיה בנושא לא היו אחידות. כך, טענה האם שהיא מאמצת את הדברים שנרשמו מפיה במשטרה, אך באותה נשימה עמדה על כך

שלא ראתה דבר מעבר לדחיפה. המתלוננת, מנגד, טענה בבית המשפט בצורה מפורשת כי שיקרה לשוטר שגבה את עדותה וטענה שלא היה כל אירוע אלים ביום זה. אף עדה זו הוכרזה כעדה עוינת והודעתה, בה תיארה אלימות כנטען בכתב האישום, הוגשה כראיה. הנאשם העיד וטען כי ביום האירוע המתלוננת כעסה עליו על כך שבילה בלילה מחוץ לבית וכשחזר לא היה דבר, זולת ויכוח מילולי שלאחריו עזב את הבית. ביחס לאם, טען כי יחסיו איתה לא היו טובים אותה עת ולכן שיתפה פעולה בדבר השקר של המתלוננת.

6. ההגנה לא חלקה על כך שאמרות החוץ של המתלוננת ואמה קבילות לשמש כראיה להוכחת אמיתות תכנן וזאת מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן - פקודת הראיות). טיעוני הצדדים עסקו בשאלה אם ראוי להעדיף הודעות אלו על פני העדויות בבית המשפט וככל שכן, אם משקלן מאפשר הרשעה, כמו גם אם קיימת תוספת ראייתית כנדרש בסעיף 10א' לפקודת הראיות.

7. המאשימה טענה שהאם ניסתה בעדותה לצמצם מחומרת האירוע וניכר היה שהיא חשה אי נוחות מהמעמד ולכן לא שיתפה פעולה במענה לשאלות ב"כ הצדדים. נטען שהאם מסרה גרסה מצומצמת בבית המשפט כי "נדחקה לפינה" ולכן אישרה כי ראתה "רק דחיפה לכיוון הפנים". נטען אפוא שיש להעדיף את אמרתה במשטרה. כן נטען שיש להעדיף את אמרתה של המתלוננת במשטרה ולא לקבל את טענתה כיום כי שיקרה בה. בעניין זה הפנתה המאשימה להקלטת השיחה למוקד 100 בה נשמעת המתלוננת בוכייה ונסערת. ב"כ המאשימה הפנתה גם לדבריה של המתלוננת אשר אישרה שלא תיאמה גרסאות עם אמה וטענה שהגרסאות הזהות של השתיים במשטרה מלמדות על אמיתותן. בנוסף, נטען שעדות האם בבית המשפט מחזקת את אמרתה במשטרה וכי הדברים שמסרה המתלוננת בהקלטת המשל"ט, בבכי, מחזקים את אמרתה לאור מצבה הנפשי המלמד על אמיתות הדברים. עוד טענה המאשימה שאמרות השתיים מחזקות האחת את רעותה. לאור כך טענה המאשימה שעובדות האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

8. הסנגור מנגד טען כי המתלוננת הודתה בבית המשפט ששיקרה במשטרה ומשכך אין לאמץ באופן אוטומטי את הדברים שמסרה שם. נטען שיש לבדוק בזהירות אמרת חוץ של עד שמודה בבית המשפט ששיקר, שהרי ברי שבאחת מהגרסאות שיקר. בעניין זה טען הסנגור שאין לתת משקל רב להקלטה בה נשמעת המתלוננת בוכייה, שכן מדובר בעדה שהודתה בבית המשפט ששיקרה לשוטרים. ביחס לאם נטען שהיא אמנם אישרה שהיא מאמצת את דבריה במשטרה אך לא אישרה את הפרטים המופיעים בה ולכן אין לראות אותה כמי שאימצה את עדותה וכן אין לראות בדבריה בבית המשפט כמחזקים את אמרתה במשטרה. בעניין זה נטען שאין לראות בעדותה בבית המשפט כמספיקה להרשעה באלימות שתיארה (דחיפה לכיוון הפנים), וכי יש להטיל ספק גם באמירה זו, שכן היות שלא אישרה את דבריה במשטרה, יש לראות את דבריה בבית המשפט בדבר אלימות קלה, כדרך ביניים שאימצה האם אשר "החליטה שזה מה שיוציא אותה מהעניין הכי טוב". ביחס לדמיון בפרטים שמסרו השתיים במשטרה טען הסנגור שלא ניתן ללמוד מדו"ח הפעולה של הסייר שגבה את ההודעות על כך שנשמרה הפרדה בין השתיים וכאשר מדובר בדירה קטנה מאוד, סביר שהאם שמעה את הדברים שמסרה המתלוננת לשוטר, כמו גם את השיחה למשל"ט. בנוסף טען הסנגור שלא נערכה כל חקירה מעבר לגביית הודעות ראשוניות מהשתיים, שכן הן סרבו למסור הודעות נוספות והמתלוננת סירבה לקיים עימות, כמו גם לאפשר את חקירת בתם של בני הזוג שהייתה בת 11 אותה עת. נטען אפוא שמדובר בחקירה בלתי ממצה שפגעה בהגנת הנאשם וביכולתו לסתור את הראיות נגדו. בעניין זה הודגש שלמעשה הנאשם לא זכה לקיים חקירה נגדית שכן המתלוננת טענה שלא היה דבר והאם העידה אף היא בניגוד לדבריה במשטרה. אל מול שינויי הגרסה של שתי העדות, נטען שהנאשם היה עקבי לכל אורך הדרך. כן נטען שהבחינה הנכונה אינה מה סביר יותר, אלא אם ניתן

להתבסס על ראיות אלו על מנת להגיע לממצא מעבר לכל ספק סביר. לאור כך ביקש הסנגור לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

9. סעיף 10א' לפקודת הראיות מאפשר קבלת אמרת חוץ של עד כראיה לאמיתות תוכנה וזאת כחריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה. הדבר מותנה בקיומם של שלושה תנאים מצטברים והם: מתן האמרה הוכח במשפט; ניתנה לצדדים הזדמנות לחקור את העד; ותוכנה של העדות שונה בפרט מהותי מהעדות. תנאים אלו מתקיימים בענייננו בבירור והסנגור לא חלק על כך. משכך, אמרות החוץ שמסרו המתלוננת והאם קבילות כראיה להוכחת אמיתות תוכנן.

10. ואולם, בקבילות אמרת חוץ אין די על מנת להעניק לה את כוחה הראייתי ולצורך כך יש לקבוע כי היא עדיפה על פני העדות בבית המשפט. בעניין זה מורה סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות כי "בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו". (ע"פ 4210/09 לירן נ' מדינת ישראל (25.11.2009); ע"פ 8208/07 אלימלך נ' מדינת ישראל (11.10.2010); ע"פ 295/10 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.2012)). עם זאת, באמרת חוץ אין די לצורך הרשעה ונדרש לשם כך חיזוק "המושפע ממידת המהימנות שניתנה לאמרת החוץ" (ע"פ 6101/16 אחמד עווד נ' מדינת ישראל (28.6.2017)).

11. אקדים ואומר שהתרשמתי שהמתלוננת והאם לא חשפו בפני את מלוא האמת. התרשמות זו נכונה במיוחד ביחס להתלוננת, אשר שוכנעתי שבחרה באופן ברור שלא להיות גלויה בעדותה. ניכר היה שהדבר נבע מרצונה לשמור על שלמות התא המשפחתי, למנוע התערבות חיצונית בחיי המשפחה ולהימנע מתוצאות ההליך באם תתקבל הטענה לאלימות. ביחס לאם התרשמתי שהיא נקרעה בין רצונה שלא לשקר בבית המשפט, לבין רצונה שלא לגרום נזק לתא המשפחתי של בתה. דוגמאות לכך ניתן היה למצוא למכביר בעדות השתיים. אפנה בעניין זה לאמירותיה של המתלוננת כי "הוא באמת לא נגע בי. אני לא רוצה שהוא ילך לכלא"; "מאז יש לנו עוד ילד משותף, אנחנו מגדלים אותו ביחד, טוב לנו, חבל שהכל ייהרס". כן אפנה לעדות האם אשר טענה כי "מאז לא הייתה תקיפה יותר ולא היו שום טענות, הבחור השתנה המון לטובה מאז המקרה שהיה. אנחנו ביחסים ממש טובים"; "מאז חלפו הרבה דברים בחיים, הם הביאו עוד ילד לעולם, הם חיים ביחד ולא נפרדים לרגע ולא לדקה, לא רואה שום דבר לנכון להמשיך עם התיק הזה"; "התיק לפני 3 שנים מאז הם ביחד, מה ההמשך של המשפט?".

12. על רקע התרשמות זו אפנה לבחון את עדויות השתיים, הן בבית המשפט והן במשטרה.

13. בהודעתה במשטרה טענה האם כי הגיעה לביתה של בתה בשעה 07.00 על מנת לסייע לה עם הילדים ופגשה את הנאשם בכניסה לחדר המדרגות והם נכנסו הביתה ביחד ואז "ישר הוא נכנס לחדר שינה של הבת שלי כשהבת הקטנה שלה בת ה-3 בידה והביא לה כפה לצוואר ואז היא ברחת לחדר השני כי חיפשה את הנייד שלה ואז הוא שוב פעם תקף אותה גם בסטירות ואז אני משכתי אותו ואמרתי לו תסתלק הבית ואז הוא הלך" (ת/1). מדובר אפוא בתיאור

ברור של שני אירועי אלימות בשני מקומות שונים. הראשון, בחדר השינה (מכה לצוואר) והשני, בחדר אחר בבית (סטירות).

14. מנגד, בבית המשפט עדותה של האם הייתה ברורה הרבה פחות ולדידי ניתן להגדירה כניסיון "ללכת בין הטיפות". כפי שציינתי לעיל, התרשמתי מחוסר הנוחות שחשה האם מהמעמד ומחששה לפגוע במערכת היחסים של בני הזוג וניכר היה שביקשה למזער את "הנזק" מעדותה, אך לא במחיר שקר מוחלט. כך, אישרה היא מיד עם תחילת העדות בבית המשפט שהיא אירוע אלימות, אך הפחיתה ממשקלו (ביחס לדברים במשטרה) וטענה שמדובר היה ב"מקרה קטן ולא נעים של תקיפה זה הכל" (עמ' 8, בש' 27) שהסתכם ב"דחיפה לכיוון אזור הפנים" (עמ' 11, בש' 21). האופן בו מסרה האם דברים אלו, מיד בתחילת עדותה בחקירה הראשית ומבלי שהיה כל צורך לדחוק בה, שידר בעיני אמינות ממשית בדבר קיומו של אירוע אלימים אותו יום והכל על רקע התרשמתי מרצונה שלא לפגוע במרקם היחסים שבין בני הזוג. עם זאת, בצד דברים אלו, שללה האם שראתה אירוע כפי שתיארה בהודעתה במשטרה וביתר דיוק שללה את חלקו השני של האירוע אותו תיארה בהודעתה במשטרה (היינו סטירות בזמן שהמתלוננת ביקשה להתקשר למשטרה) וטענה כי "אני ראיתי רק פעם אחת לא ראיתי מעבר לזה" (עמ' 11, בש' 25).

15. ודוק: בצד שלילת חלקו השני של האירוע, שבה האם ואימצה מספר פעמים את דבריה במשטרה ("מה שהשוטר כתב זה מה שהיה" (עמ' 12, בש' 22); "מה שכתוב בדו"ח זה האמת אבל אם תשאלו אותי מה היה לפני 3 שנים לא בדיוק זוכרת מה היה. מה שרשום פה זה נכון ואני מאמצת את זה" (עמ' 12, בש' 25)). בחקירה הנגדית הִקְשָה הסנגור על האם וכאשר נשאלה במפורש כיצד היא מאמצת את כל דבריה במשטרה כאשר בבית המשפט לא אישרה קיומן של סטירות השיבה "אני לא אמרתי שלא, אני מאמצת את מה שרשום פה" (עמ' 14, בש' 17) ובהמשך אמרה שהיא מתקשה לזכור מה היה לפני 3 שנים ולכן "אם השוטר כתב סימן שאני אמרתי וסימן שזה קרה" (עמ' 14, בש' 24). ואולם, כאשר נשאלה שוב אם היו סטירות, השיבה "רק דחיפה לאזור הפנים זה מה שאני ראיתי" וכאשר נשאלה בצורה מפורשת אם נכון שלא ראתה סטירות השיבה "נכון. ראיתי רק דחיפה לאזור הפנים" (עמ' 15, בש' 22), אך כשהתבקשה לומר זאת שוב, השיבה "אמרתי שהיתה דחיפה לאזור הפנים, מה השאר אני כבר לא זוכרת" (עמ' 16, בש' 25). על גרסה זו שבה האם וחזרה גם בחקירה חוזרת, היינו שכל שראתה היה דחיפה לאזור הפנים ואת השאר אינה זוכרת. עם זאת הדגישה שלא שיקרה לשוטר שגבה את הודעתה (עמ' 17, בש' 25).

16. ניתן לסכם אפוא ולומר שעדותה של האם בבית המשפט ביחס לחלקו הראשון של האירוע תואמת את זו שמסרה במשטרה. אמנם, במשטרה הגדירה את המכה כ"כאפה לצוואר" ובבית המשפט טענה ל"דחיפה לאזור הפנים" ואולם המהות זהה והיא מכה לפנייה של המתלוננת. אף הסנגור לא טען שמדובר בהבדל מהותי. ביחס לחלקו השני של האירוע, עדותה של האם אכן שונה באופן מהותי מזו שמסרה במשטרה. ואולם, לא ניתן להתעלם מכך שהיא שבה ועמדה על כך שהיא מאמצת את דבריה במשטרה. אכן, האם פסחה על שני הסעיפים בעניין זה ולא אחת אמרה דבר והיפוכו - אימצה את דבריה במשטרה, בצד טענה שמעבר לאירוע הראשון לא ראתה דבר - אך התרשמתי בעניין זה שמדובר בקו גבול שהיא ביקשה שלא לעבור על מנת שלא להחמיר את הנזק שעדותה גורמת. האם הדגישה שלא שיקרה במשטרה (עמ' 17, בש' 25) ולא אחת טענה שאינה זוכרת מה היה מעבר לאירוע הראשון, מבלי לומר במפורש שבדבריה בעניין זה במשטרה אינם נכונים ובכך ביקשה, כאמור, שלא לפגוע בתא המשפחתי ומנגד שלא למסור דבר שקר מפורש. (ראו במקרה דומה: "הזמן ונסיבות המשפחה גרמו לאחות לסגת נסיגה מסוימת, אך בהיותה אשת אמת היתה נסיגה זו מהוססת - ובעצם חזרה על הסיפור המקורי במלואו, למעט נושא החדירה שהבינה כי מחירו לגבי אחיה

גדול" (ע"פ 899/10 פלוני נ' מדינת ישראל (3.3.2011)).

17. האופן בו התייחסה האם לעדותה במשטרה, מצדיק לראות את עדותה בבית המשפט ככזו המאמצת את דבריה במשטרה. תוצאתה של מסקנה זו היא שהעדות אינה זקוקה לתוספת ראייתי מסוג חיזוק. ראו:

"אמרה שאומצה על ידי עד, ולו באופן כללי, במהלך עדותו בבית המשפט, הינה קבילה, ואינה מצריכה, ככלל, תוספת ראייתית מסוג חיזוק. הלכה זו ממשיכה לחול גם לאחר שנחקק סעיף 10א לפקודת הראיות...אכן, אבחנה זו, לעניין הצורך בחיזוק, בין מצב דברים שבו מאשר העד את אמרתו בבית המשפט, לבין מצב שבו עומדת בפני בית המשפט האמרה לבדה, מכוח סעיף 10א(א), מוצדקת מבחינה עניינית, שכן משאישר העד את האמור באמרה בעת עדותו בבית המשפט, יכול בית המשפט להתרשם ממהימנות האישור באופן בלתי אמצעי, גם אם העד אינו חוזר בפניו על האמור באמרה לפרטיה. ייתכנו, אמנם, מקרים בהם יסבור בית המשפט כי יכולתו המוגבלת להתרשם מנכונות האמרה וממהימנות העד, שאישר אותה באופן כללי בלבד, מצריכה חיזוק לאמרה, אך להבדיל מאמרה המוגשת על פי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, מבלי שאומצה על ידי העד, אין מדובר בדרישה שבחובה" (ע"פ 2725/03 גלאל עובדיה נ' מדינת ישראל (23.10.2003)).

18. ואולם, למרות שלא נדרשת במקרה זה (מבחינה סטטוטורית) תוספת ראייתית של חיזוק לאמרת החוץ של האם, סבור אני שלאור האופן בו העידה האם והדרך בה אימצה את דבריה במשטרה, נדרשת זהירות רבה ביחס לעובדות עליהן לא העידה בבית המשפט (אלא רק אימצה את דבריה במשטרה), עד כדי דרישה לחיזוק בעצמה התואמת את מידת האמון הניתן בחלק זה של האמרה. ואדגיש שוב, דברים אלו אינם רלוונטיים ביחס לעובדות עליהן העידה האם בבית המשפט, לגביהן מובן שאין צורך בכל תוספת ראייתית.

19. כאמור, המתלוננת טוענת ששיקרה לשוטרים כאשר טענה שהנאשם היכה אותה, בעוד שמדובר היה בוויכוח בלבד. בעניין זה הסבירה המתלוננת שבליילה הקודם היה ויכוח בינה לבין הנאשם ומסיבה זו היא לא הכניסה אותו הביתה וכאשר הוא הגיע בבוקר עם האם, ביקשה שילך ומסרר "הזמנתי לו משטרה כי רציתי שיתרחק ממני" (עמ' 19, בש' 19). אכן, אין לשלול אפשרות זו והדברים ברורים. עם זאת, הרושם העולה ממכלול הראיות אינו מתיישב עם עלילה מוחלטת כגון זו. אנמק.

20. לפנינו קרב בין שני סיפורים שונים. **האחד** כולל אירוע אלימות (כלשהי) במסגרתו הנאשם מגיע הביתה, מכה את המתלוננת, עוזב את המקום והמתלוננת מתקשרת למשטרה להתלונן. בסיפור זה תומכות אמרות המתלוננת והאם במשטרה וכן עדות האם בבית המשפט (היינו, עדותה בדבר חלקו הראשון של האירוע, כמו גם אימוצה (גם אם המסויג והמהסס) את עדותה במשטרה). **השני**, עניינו בוויכוח שלא כלל אלימות כלל, אך על מנת להרחיק את הנאשם מהבית המציאה המתלוננת טענה לאלימות מצדו. בסיפור זה תומכת גרסת המתלוננת בבית המשפט וכן גרסת ההגנה.

21. לדעתי, הראיות שהובאו תומכות בבירור בקיומו של אירוע החורג מגדרו של ויכוח מילולי בלבד. בכל מקרה - וזה

העיקר בעיני - האפשרות שהמתלוננת ואמה שיקרו לשוטרים עד כי אין כל בסיס לטענתן לאלימות, אינה מתקבלת על הדעת בעיני ולו כתרחיש המקים ספק סביר בלבד. אסביר.

22. הבריה התיכון בראיות המקימות מסקנה זו הוא עדותה של האם בבית המשפט בה אישרה קיומו של אירוע אלים. בנוסף, האם אישרה בפה מלא שלא שיקרה בעדותה במשטרה (בעמ' 17, בש' 25). אדגיש בעניין זה שהגם שהאם נחקרה על ידי ההגנה בצורה מעמיקה ותוך ניסיון לרדת לפרטים במטרה להבין את מלוא גרסתה, לא הוטח בה שהיא שיקרה במשטרה ואף לא בעדותה בבית המשפט, בה טענה לאלימות. לעובדה זו משקל לא מבוטל שכן כידוע, על בעל דין לעמת את העד בדבר נקודות המחלוקת על מנת לאפשר לו להגן על עמדתו ומקום בו לא עשה כן, ניתן להניח שהוא אינו חולק על גרסתו בנושא זה (ע"פ 4609/14 **נתנאל צורדרקר בסט נ' מדינת ישראל** (1.3.2015), פסקה 19; ע"פ 7440/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.8.2017), פסקה 22). כפי שציינתי לעיל, היה ברור שהאם חשה אי נוחות מהצורך להעיד לחובת הנאשם וחששה לפגוע בחיי הזוג. במצב דברים זה יש לעדותה בבית המשפט משקל של ממש לצורך קביעת ממצאים בשאלת היסוד והיא, האם התרחש אירוע אלים, או שמא ישנו חשש (ולו ברמת הספק הסביר בלבד) שלא התרחש כל אירוע אלימות ודבר עלילה מוחלט לפנינו. כאן המקום לשוב ולהדגיש שהתרשמתי שהאם ביקשה שלא לשקר בבית המשפט ובחלקים בהם מסרה על אודות קיומו של אירוע אלים, ניתן היה לחוש שהיא עושה זאת בלב כבד ובאופן ששידר אמינות ואילו ביחס לחלקים בהם הפנתה לדבריה במשטרה ונמנעה מלהרחיב, ניכר היה שהיא חשה אי נוחות רבה ועושה זאת כמי שכפאו שד. אינני מקבל גם את הטענה לפיה האופן בו העידה האם היה עבורה "מוצא נוח" במטרה שלא להודות ששיקרה במשטרה. כפי שציינתי לעיל, לידי, מדובר היה דווקא בניסיון למזער מחומרת האירוע, בצד ניסיון להקפיד שלא למסור דבר שקר ברור בבית המשפט.

23. אציין עוד שהאם מסרה פרטים נוספים המתיישבים עם אירוע אלים. כך, אישרה את דבריה במשטרה לפיהם משכה את הנאשם על מנת שייצא מהבית (עמ' 16, בש' 15) וכן אישרה שלהמתלוננת היו סימנים על גופה בסמוך לאירוע, כפי שטענה בהודעתה במשטרה (עמ' 17, בש' 29). אכן, בשני מקרים אלו אישרה האם שהדבר "כנראה" נכון ואולם אף כאן מדובר היה בסגנון בו נקטה לאורך כל עדותה, היינו רצון שלא לשקר בבית המשפט, אך גם לא "לנדב" פרטים מזיקים. מטעם זה, ברור בעיני שאלמלא היו הדברים נכונים (כפי שציננה במשטרה), לא הייתה היא מאשרת ולו התכנות פרטים אלו, אלא אומרת במפורש שהדבר אינו נכון.

24. מטעמים אלו אני נותן אמון בגרסת האם בבית המשפט בדבר קיומו של אירוע אלים. ודוק: לא התעלמתי מכך שהאם לא הייתה גלויה באופן מלא וציינתי זאת לעיל מספר פעמים. ואולם, לאור הסיטואציה אליה נקלעה ורצונה הברור שלא להזיק לבתה ולנאשם, אין בכך להשפיע על האופן בו יש להתייחס לחלקים אחרים בעדותה, שכן זהו מקרה מובהק בו נכון לנקוט בכלל בדבר פליגין דיבורא, היינו לתת אמון בחלקים מעדותה ובאחרים לא (ע"פ 511/11 **מריסאת נ' מדינת ישראל**, פסקאות 21-23 לפסק דינו של השופט עמית (14.3.2012); ע"פ 3/10 **רפי אוחנה נ' מדינת ישראל** (27.12.2012)).

25. תמיכה נוספת לקיומו של אירוע אלים ניתן למצוא בדיווח הראשוני למשטרה. בעניין זה קיימת הקלטה של השיחה ובה ניתן לשמוע את המתלוננת נסערת ובוכייה וטוענת שהנאשם היכה אותה ("הוא הרביץ לי הוא הביא לי כאפה ואז ראה אותי מתקשרת למשטרה והמשיך להביא לי עוד כאפות" - ת/א3). אכן, ניתן לטעון כי מדובר היה

"בהצגה" ואולם, דומה שמדובר בטענה שנותרה ברמת הטענה והאזנה לשיחה מלמדת על קיומם של סימני אמת ברורים, הינו על קיומו של אירוע כלשהו שאינו ויכוח בלבד אשר גרם למתלוננת סערת נפש. אדגיש עוד שכאשר הושמעה השיחה למתלוננת, היא לא טענה כלל שמדובר היה בהעמדת פנים ותשובתה בנושא הייתה מתחמקת ובלתי ממוקדמת (עמ' 25, בש' 20). מצבה הנפשי-רגשי של המתלוננת בשיחה זו מחזק בבירור את טענת האם לאירוע אלים.

הערה: מקריאת התמלול (ת/3א) ניתן להתרשם כי המתלוננת אומרת שהנאשם "הביא לי כאפה" רק לשאלה מדריכה של המוקדנית אם הוא "הביא לך כאפה" ואולם, האזנה להקלטה מלמדת כי המתלוננת אמרה מיוזמתה כי "הוא הביא לי כאפה" מיד בתחילת דבריה (לאחר "הוא הרביץ לי") אך הדברים לא נרשמו.

26. עוד אפנה בעניין זה לדברים שפירטה המתלוננת בת/2. מדובר בעדות מלאה ומפורטת, בעלת היגיון פנימי ברור אשר בולטים בה סימני אמת. בדבריה תיארה המתלוננת ויכוח ערב קודם שלאחריו יצא הנאשם מהבית וכאשר חזר סירבה לפתוח לו את הדלת ולא אפשרה לו להיכנס. בתגובה הנאשם "הוריד את השלטרים" והיא נותרה ללא חשמל כל הלילה ופחדה לצאת לחדר המדרגות. בבוקר נכנס הנאשם הביתה יחד עם אמה, שבאה לסייע לה, ומיד תקף אותה תוך שאמר לה "את לא תעשי לי ככה". דברים אלו מתיישבים היטב עם גרסת האם במשטרה שם ציינה שכאשר פגשה בו בחדר המדרגות שאלה מה התרחש ביניהם והוא השיב שרוצה להיכנס, לקחת את דבריו וללכת. האם אישרה נכונות דברים אלו בבית המשפט (עמ' 11, בש' 18) והם מתיישבים אף היטב עם העובדה שהנאשם היה כעוס על כך שהמתלוננת "עשתה לו ככה", היינו שלא אפשרה לו להיכנס הביתה בלילה.

27. אף הסברה של המתלוננת מדוע נאלצה "להמציא" גרסה בדבר אלימות אינו משכנע. המתלוננת טענה בעניין זה כי "הזמנתי משטרה ואמרתי להם שירחיקו אותו ממני, אמרו לי שהם לא יכולים אם הוא לא עשה כלום, אמרתי שהוא הרביץ לי" (עמ' 9, בש' 24). בכך ביקשה המתלוננת ליתן הסבר בדבר הצורך לטעון לאלימות הגם שזו לא הייתה. הסבר זה בהחלט אפשרי מבחינה עקרונית ואין להקל בו ראש, ואולם הוא נסתר מנתוניו של מקרה זה, שהרי אין מחלוקת שהמתלוננת טענה לאלימות כבר בשיחה הטלפונית למוקד 100 ומיוזמתה. אזכיר את שצינתי לעיל, שהתרשמתי שהמתלוננת בחרה שלא לגלות את מלוא האמת וזאת על מנת שלא לפגוע בשלמות התא המשפחתי. ניכר היה לכל אורך עדותה שהיא חשה שלא בנוח ממעמד העדות, שאינה מעוניינת למסור פרטים מפלילים על אודות אירועי אותו יום וכל שפת גופה שידרה מצוקה וקושי מהמעמד. התרשמתי זו, בשילוב חוסר ההיגיון שבנימוק שמסרה המתלוננת בדבר הצורך לשקר לשוטרים, ויתר הראיות שפורטו לעיל ובכללן מצבה הרגשי בעת שהתקשרה למשטרה, מתיישבים ותומכים בקיומו של אירוע אלים ומנגד, אינם מתיישבים, ולו בדוחק, עם האפשרות האחרת - ויכוח בלבד ובעקבותיו עלילה שקרית.

28. כאן המקום להתייחס לעדות הנאשם. כפי שתואר לעיל, הנאשם הִחָרָה החזיק אחרי המתלוננת וטען כי האירוע התרחש על רקע קנאתה על כך שהוא יצא לבלות והיא נותרה בבית וכי כל שהיה הוא ויכוח מילולי בלבד. עדותו של הנאשם לא הותירה בי רושם של מי שהשמיים נפלו עליו וכי עלילה מרושעת נרקמה נגדו. עדותו הייתה בלתי משכנעת, היא לא התאפיינה בסממנים שיצביעו על אמונה עצמית בנכונות הטענה ואף לא על כך שנגרם לו עוול כה משווע. אכן, אפשר וזה אופיו וזו דרך התבטאותו והבאתי אפשרות זו בחשבון לצורך הסקת מסקנות, ואולם התרשמתי הייתה שהנאשם עשה שימוש מניפולטיבי בחוסר רצונה של המתלוננת לפגוע בשלמות התא המשפחתי ובכך שהיא חזרה בה

מעדותה, כמו גם באופן המסויג בו העידה האם. אציין שאף טענתו לפיה כתב האישום הוא תולדה של "קנוניה של תחנת זבולון" לא הוסיפה לרושם שהותיר, שהרי בטענה זו אין כל היגיון על רקע הדרך בה הוגשה התלונה ודעתי היא שהנאשם לא האמין בטענה זו ועשה בה שימוש מהשפה אל החוץ. אציין עוד שאף טענתו לפיה כאשר נכנס לדירה המתלוננת איימה עליו כי "תסבך" אותו (עמ' 30, בש' 29) לא הייתה משכנעת ודי אם אפנה לכך שהאם לא נשאלה כל שאלה בנושא למרות החשיבות, ואף המתלוננת לא התבקשה לאשר טענה זו. הימנעות משאלות בנושא זה מחלישה בצורה ממשית את היכולת ליתן אמון בטענה זו, ועל רקע ההתרשמות הכוללת מעדותו אני דוחה אותה.

29. סיכום הדברים עד כה: נתתי אמון בעדות האם בבית המשפט בדבר קיומו של אירוע אלים ומנגד, לא נתתי אמון בגרסת המתלוננת בבית המשפט, כמו גם בגרסת הנאשם, ולא התרשמתי מקיומו של חשש (ולו ברמת ספק סביר) לעלילה מוחלטת, היינו שלא התרחש כל אירוע אלים. על בסיס קביעות אלו, שוכנעתי ברמה הנדרשת, היינו ללא כל ספק סביר, שהנאשם נקט באירוע זה באלימות כנגד המתלוננת שהתבטאה בסטירה לאזור הפנים. ודוק: לצורך מסקנה זו אינני נדרש לאמרות החוץ של המתלוננת והאם, אלא די בעדות האם בבית המשפט וזאת לאור האמון שנתתי בחלק זה של עדותה, קל וחומר עת מביאים בחשבון גם את השיחה למוקד 100 והמסקנות העולות ממנה; האופן בו התרשמתי מעדותה של המתלוננת; חוסר היתכנות האפשרות שמדובר בעלילה שאין בבסיסה כל אירוע אלים; והאופן בו התרשמתי מעדות הנאשם.

30. מודע אני לכך שהאם לא דיברה בבית המשפט על סטירה אלא על "דחיפה לאזור הפנים" ואולם מדובר לדעתי בביטוי מרוכך לאלימות שראתה האם, ואפנה לכך שבמשטרה תיארה את האלימות בשלב זה כ"כאפה" (ת/1) ואף המתלוננת נקטה בביטוי זה בעת שהתקשרה למוקד 100 (ת/3). ההבדל בין כאפה לבין "דחיפה לאזור הפנים" אינו משמעותי ויש לו הסבר המתיישב עם האופן הממזער בו העידה האם ואני מעדיף בעניין זה את התיאור באמרות החוץ (ואזכיר שהאם אימצה את אמרתה במשטרה).

31. עד כאן עסקתי בשאלה אם האירוע אכן כלל אלימות, או שמא אמרות האם והמתלוננת במשטרה היו שקריות. כאמור, קבעתי שלא קם ולו ספק סביר שמדובר בעלילה וקבעתי שהנאשם נקט באלימות כלפי המתלוננת. מסקנה זו התבססה בעיקר על עדות האם בבית המשפט ממנה יכולתי להתרשם באופן בלתי אמצעי. ואולם, על בסיס זה קבעתי ממצאים רק ביחס לחלקו הראשון של האירוע, שכן האם לא העידה בבית המשפט באופן מפורש על חלקו השני. הגיעה העת אפוא לבחון את חלקו השני של האירוע.

32. האם תיארה במשטרה את הדברים כך: "ישר הוא נכנס לחדר שינה של הבת שלי כשהבת הקטנה שלה בת ה-3 בידה והביא לה כפה לצוואר ואז היא ברחה לחדר השני כי חיפשה את הנייד שלה ואז הוא שוב פעם תקף אותה גם בסטירות ואז אני משכתי אותו ואמרתי לו תסתלק הבית ואז הוא הלך" (ת/1).

33. המתלוננת תיארה במשטרה את האירוע כך: "ואז אמא שלי נכנסה הנאשם היה איתה, נכנס ישר לחדר איפה שהייתי וישר נתן לי סטירה לפנים ואמר 'את לא תעשי לי ככה' ואז אמרתי לו אני אזמין לך משטרה ואז המשיך להרביץ לי ונתן עוד כמה סטירות ואמר את לא תזמיני משטרה, ביקשתי מהילדות שיביאו לי את הטלפון, אחת הבנות הביאה לי את הטלפון והנאשם ניסה לקחת לי אותו ראה שזה כבר מחייג ואז הוא ברח" (ת/2).

34. הנה כי כן, המתלוננת והאם תיארו את הדברים בצורה דומה ויש בכך ללמד לכאורה על אמינות המצדיקה להעדיף את האמרה של המתלוננת על פני העדות בבית המשפט. בעניין זה אדגיש את המובן מאליו. כאשר קבעתי שהנאשם נקט באירוע באלימות כלפי המתלוננת, ממילא מתחייבת מסקנה בדבר העדפת אמרתה של המתלוננת על פני עדותה בבית המשפט, שם שללה כל אלימות והדברים ברורים. כמו כן, כאשר האם אימצה את דבריה במשטרה (גם אם באופן מסויג ומהסס) ברי שיש להעדיף את אמרתה על פני עדותה (השותקת) בבית המשפט. השאלה היא אם יש מקום להעדיף את מלוא האמרות על כל פרטיהן, או שמא רק את חלקן, וכן אם ניתן לתת להן משקל המצדיק הרשעה ואם קיימת תוספת ראייתית במידה ובעצמה הנדרשת.

35. דעתי היא שיש להעדיף את אמרותיהן של המתלוננת והאם במלואן, היינו ביחס לכל האירוע. שתי ההודעות מתארות אירוע דומה. שתיהן מפורטות ובעלות היגיון פנימי רב ולא ניתן לזהות בשתיהן הגזמה או העצמה של הדברים. עובדות אלו מעניקות אמינות להודעות. הדברים שמסרה המתלוננת מתיישבים גם היטב עם גרסתה של האם בבית המשפט בה נתתי אמון. כל אלו מצדיקים להעדיף את אמרתה של המתלוננת במלואה על פני עדותה בבית המשפט. ביחס לאם הרי שלאור אימוץ האמרה על ידה, אין צורך לבחון את האמרה במבחני סעיף 10א' לפקודת הראיות, אך אדגיש כי לאור נימוקים אלו אני סבור שיש לתת אמון בדברים שהאם אימצה בעדותה לרבות ביחס לחלק השני.

36. ביחס לתוספת הראייתית הנדרשת, הרי שעל רקע אימוץ דברי האם, אין צורך סטטוטורי בתוספת ראייתית ואולם, כפי שצינתי לעיל, אופי האימוץ מצדיק זהירות ומשכך, סבור אני שראוי לדרוש תוספת ראייתית שיש בה לאמת את האמרה ולהסיר ספק מלב בדבר טעות כלשהי. ודוק: דברים אלו נאמרים אך ביחס לחלקו של השני של האירוע והם אינם רלוונטיים לחלק הראשון. ביחס להודעתה של המתלוננת נדרש כמובן חיזוק והדברים ידונו אפוא במאוחד שהרי שתי ההודעות שלובות האחת בשנייה עד כדי חטיבה רעיונית אחת והמסקנה בעניין שתיהן חייבת להיות זהה.

37. כידוע, ראיית חיזוק אינה צריכה להצביע על אשמו של הנאשם, אלא מדובר בראיה "אשר יש בה לאשר במידת מה את תוכן ההודעה ולהצביע על אמיתותה" (ע"פ 3136/11 ג'אבר אלחמידי נ' מדינת ישראל (25.12.2012); להלן - עניין **אלחמידי**). בענייננו, ניתן להצביע על מספר חיזוקים אשר יש בכוחו של כל אחד מהם לאפשר מתן אמון בשתי אמרות החוץ, לא כל שכן על רקע משקלם המצטבר. חיזוק ראשון הוא השיחה של המתלוננת למוקד 100 המלמדת על אותנטיות ואמינות, במיוחד לאור מצבה הנפשי-רגשי כפי שניתן להתרשם ממנו בבירור מהאזנה לשיחה. חיזוק שני מצוי בעדות האם בה נתתי אמון. חיזוק נוסף נמצא בעובדה שהמתלוננת והאם תיארו אירוע מפורט בצורה דומה יחסית (ואף השיחה למוקד 100 כוללת תיאור דומה) וכידוע אמרת חוץ אחת יכולה לחזק אמרת חוץ אחרת, קל וחומר אם מדובר באמרות המתארות גרסה דומה (קדמי, **על הראיות**, תש"ע (חלק ראשון) עמ' 423; עניין **אלחמידי**, פסקה כ'). בעניין הדמיון שבין הגרסאות אציין כי אמנם ניתן להצביע על כך שהאם תיארה מעבר לחדר אחר במהלך האירוע, בעוד שהמתלוננת לא הדגישה פרט זה, ואולם אין מדובר בהבדל מהותי (אם בכלל) ובכל מקרה אין בו למנוע מלראות בדמיון שבין הגרסאות כחיזוק. בעניין זה אדגיש עוד שהמתלוננת הודתה שהיא ואמה לא תיאמו גרסאות בנושא ולאור רצונה הברור להיטיב עם הנאשם, יש "הודאה" זו משקל ממשי לצורך הערכת המשמעות הראייתית העולה מהדמיון שבין שתי הגרסאות (עמ' 26, בש' 4). לא התעלמתי בעניין זה מהטענה לפיה אין לשלול שהאם שמעה את הדברים שמסרה המתלוננת לשוטר ומכאן ההתאמה שבין הגרסאות. ראשית, הראיתי לעיל שהגרסאות מעט שונות ושוב אחזור על כך שנתתי אמון בעדות האם בדבר קיומה של אלימות. כן אציין בעניין זה שהסנגור לא שאל את השוטר שגבה את ההודעות אם דאג להפרדה בין השתיים בעת גביית ההודעות וכאשר מדובר בטענה המקדמת את עניינו של הנאשם,

יש משמעות לכך שהשאלה לא נשאלה. סיכומי של דבר, העובדה שמדובר בשתי גרסאות דומות מהווה חיזוק.

38. סיכומי של דבר. בהינתן החיזוקים שפורטו לעיל, דעתי היא שעובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר. בעניין זה אציין כי טיב החיזוק נקבע בהתאם למידת המהימנות שניתנת לאמרת החוץ (ע"פ 6101/16 **אחמד עווד נ' מדינת ישראל** (28.6.2017)). במקרה זה מידת המהימנות של אמרות החוץ היא גבוהה, כפי שפורט לעיל, ועצמת ראיות החיזוק שפורטו לעיל מספיקה בהחלט לצורך ביסוס מסקנה מרשיעה.

39. לא התעלמתי מטענת הסנגור בדבר אופן התנהלות החקירה. אכן, המתלוננת ואמה סרבו למסור עדות נוספת ובתם (בת ה-11) של בני הזוג לא נחקרה. כמו כן, לא בוצע עימות. לאור כך, כתב האישום הוגש לאחר חקירה בסיסית וראשונית, ואפשר שאף בלתי ממצה, ואולם לא שוכנעתי שנגרם בשל כך לנאשם עיוות דין כלשהו, או שנגרמה פגיעה כלשהי ביכולתו להתגונן בפני האישום. שתי העדות העידו בבית המשפט וניתן היה להתרשם מהן בצורה בלתי אמצעית ולהגיע לממצאים ברורים. לכך יש להוסיף את האופן בו התרשמתי מעדות הנאשם עצמו. לא התעלמתי גם מהקושי הניצב בפני מי שהראיות נגדו מבוססות על אמרות חוץ ואולם על כך נאמר כי "ההוראה היא איפוא כורח המציאות, ובלעדיה היו הרחובות מתמלאים עבריינים שהצליחו לשמוט את השטיח מתחת לראיות התביעה על-ידי איום על עדים, ואל יהי חוטא נשכר" (עניין **אלחמידי**). עם זאת אדגיש שבמקרה זה חלק משמעותי מהכרעת הדין מבוסס על גרסתה המפלילה של האם בבית המשפט, כך שהקושי שתואר לעיל לא התקיים במלוא עצמתו.

40. אני מרשיע אפוא את הנאשם בעבירה שיוחסה לו.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, במעמד הצדדים